

Seppo Ahvenainen

Lukion kevätjuhla 3.6.2017, Riemuylioppilaan tervehdys

Hyvät naiset herrat, hyvät tulevat ylioppilaat

Tämä päivä – lukion päättyminen - on tärkeä etappi opiskelijan elämässä (toki myös opiskelijan vanhempien – jopa isovanhempienkin elämässä) - ja juhlimisen arvoinen niin 50 vuotta sitten kuin tänäänkin.

Ylioppilaslakki oli vielä tuolloin 60-luvulla monissa perheissä ylpeyden aihe, eräänlainen yhteiskunnallisen arvon ylennys. Valtaosa vanhemmista – toisin kuin tänään – eivät olleet ns. kouluja käyneitä, osa tuskin käynyt kansakouluakaan. Lakin arvoa korosti myös toiveet leveämmästä ja helpommasta leivästä. Ylioppilaslyyra oli monelle äidille kaikkein tärkein koru, joka otettiin piirongin laatikosta vain isompiin juhlatilaisuuksiin.

Ylioppilaiden määrään tuplaantui 60-luvulla ja meidän lakkiaisvuotenumme määrä oli 15 000 eli noin puolet viimevuosien tasosta. Määrä oli kuinkin pieni suhteessa, kun otetaan huomioon se, että koulutiellä olivat Suomen kaikkien aikojen suurimmat ikäluokat. Lakin saaminen ei ollut suinkaan itsestään selvää - eikä se ole toki sitä tänäänkään. Se oli ennen kuitenkin kerrasta poikki peliä sikäli, että uusimismahdollisuudet olivat hyvin rajalliset. Tämäkin osaltaan lisäsi arvostusta.

Juhlimisen muodot ovat toki muuttuneet. Ennen kaikki oli pienimuotoisempaa ja kotoisempaa. Iltajuhlaa vietettiin teryleenipuvuissa ja crimplene-mekoissa hillitysti Seurahuoneella – paikkakunnan tasokkaimmassa ravintolassa. Sieltä tultiin pienen kesäyöajelun jälkeen kotiin ja seuraavana päivänä (torstai) mentiin kesätyöpaikkaan- raksalle duuniin , päntättiin pääsykoekirjoja tai vietettiin vapaapäivää alkukesän auringossa. Yhtä kaikki juhlinta sujui mitä suurimmassa määrin 'Herran nuhteessa'.

Tämä vuosi on Suomen 100 vuotisjuhlavuosi. Vuonna 1967 vietettiin itsenäisyyden 50-vuotisjuhlaa. Juhlinta painottui tuolloin itsenäisyyspäivän tienoille ja me 'riemuylioppilaat' pääsimme juhlimaan sitä akateemisissa karkeloissa.

Opiskelun jatkovaiheet ja siirtyminen koulutusta vastaavaan työpaikkaan ei tuohon aikaan ollut kovin iso huolenaihe. Akateemisesta työttömyydestä puhuttiin ja kirjoitettiin, mutta se tuntui jotensakin kaukaiselta.

Muutoksen ja edistyksen tuuliakin oli ilmassa; nuorison poliittinen tietoisuus, nuorisokulttuuri ja populaarikulttuuri eri muodoissaan olivat nousemassa uusiin muotoihin ja mittoihin. Näissä asioissa olimme uuden sukupolven ylioppilaita.

Myös meillä Järvenpäässä tapahtui tärkeitä asioita. Järvenpäästä tuli kaupunki vuoden 1967 alusta ja uusia kaupunkilaisia tuli samalla yli 14 000.

Keväällä sekä syksyllä lakitettiin kaupungin ensimmäiset ylioppilaat. Järvenpään yhteiskoulussa oli kaikkiaan 750 oppilasta. Lukiolaisia oli 170 ja meitä rehtori Väinö Kyrölään lakittamia ylioppilaita oli 40. Tänäpä meitä riemu ylioppilaita on täällä 14 - Ja haluan lämpimästi kiittää lukiota kutsusta tähän kevätjuhlaan. Samalla haluan myös kiittää yhteiskoulun ja lukion senioreita tärkeiden perinteiden vaalimisesta.

On mieluisaa havaita, että Järvenpään lukio on kasvanut laadukkaaksi ja arvostetuksi opinahjoksi. Se on suoranaisten ylpeydenaihe meillä paikkakuntalaisille. Emme toki olisi 50 vuotta sitten voineet aavistaa, minkälainen 'Järvenpään yhteiskoulu', joka perustettiin jo 89 vuotta sitten, tulee olemaan tänään.

Arvoisat kuulijat, historiaakin tärkeämpää on tämän opinahjon ja koko korkeamman asteen opetuksen tulevaisuus. Koulutus ja osaaminen ovat tulevaisuudessa yhä tärkeämpiä menestystekijöitä sekä koko Suomelle että yksittäiselle ylioppilaalle.

Opinahjon – lukion -kannalta tämä tarkoittaa varmasti sitä, että opetuksen ja opetusresurssien, pitää pysyä ajassa mukana - eikä vain tässä ajassa vaan myös tulevaa ennakkoiden. Ja samanlaiset haasteet ovat myös jokaisen ylioppilaan edessä.

Me riemu ylioppilaat selvisimme työuramme keskimäärin yhdellä loppututkinnolla, yhdellä jatkotutkinnolla (plus lukuisilla täydennysopinnoilla) ja viidellä työpaikalla. Teidän, hyvät ylioppilaat, lienee syytä varautua näissä asioissa ainakin kolminkertaiseen määrään - eli life-long-learning on mitä varten otettavin elämän ohjenuora. Nimittäin yksi asia on varmaa; työorganisaatiot ja osaamisvaateet tulevat jatkossa muuttumaan vähintään yhtä paljon kuin viimeisen 50 vuoden aikana.....Mutta tähän on kaiken kaikkiaan positiivinen haaste, johon lukio on osaltaan antanut hyvät perus- eväät.

Toivotan kaikille ylioppilaille ja lukion koko henkilöstölle parhainta onnea ja menestystä niin opintiellä kuin elämäntielläkin – ja kuten alussa sanoin- tämä päivä on juhlapäivä.